

295/2021

dispress

ta jména jsem si musela vyhledat na internetu. Výsledek zněl „Vchod kostela sv. Ludmily“. Zabalila jsem dárky pro vedoucí a kamarádky a těšila se, co mě čeká, připravena vyrazit vstříc dobrodružství.

V den D jsme prošli snad celé Vinohrady. (Netušila jsem, že se octnu také mezi skalami, více bych snad očekávala nějaký vinohrad.) Za hodinu a půl jsme se stihli 6x zastavit a vyřešit nějaký úkol. Pro mě nejzajímavější byla poslední zastávka. Řešili jsme hádanku o převozníkovi. Ten to neměl jednoduché: převést kozu, zelí a vlka tak, aby se navzájem nesežrali. A pak jsme šli na tajné místo, které ale moc tajné nebylo, protože se o tom vedoucí při stopovačce nejmíň 8x zmínili. No a co to bylo za místo? Co jiného, než kavárna ITAKA! Dali jsme si tu čaj a dárečky. A také jsme dárečky dostali.

Bylo to prostě hezký!

JuPös

Viktorův pohled na stopovačku

Moje matka volala na oběd, když jsem s námahou vstával z postele. Celou noc jsem nespál, protože jsem věděl, že den D už klepe na mé špinavé balkonové dveře. Do bílé plátěné tašky jsem si zabalil čtyři plnohodnotné a vzácné dary pro mé kolegy: krabičku sirek polepenou fotografiemi české popové zpěvačky Naty Hrychové pro Tomáše, autobiografii Sv. Toma pro Mikuláše, poměrně velký pytel gumových medvídků pro Agátu a malého plastového medvěda pro Hubku.

Na místo jsem dorazil o půl hodiny dříve, posadil jsem se na schodiště nedaleko bodu setkání.

Hodně zdraví a radosti a samé veselé skoky vám do nového roku přeje váš věrný drpses Bogan.

Vánoční stopovačka

Byla skvělá, suprová. A myslím, že si to myslí i spousta dětí, co tam také byla.

Prvním úkolem bylo vyluštit osmisměrku, abyste se vůbec dozvěděli, kam máte jít. To pro mě nebyl žádný problém, ale něco vám povím: vůbec, ale vůbec jsem netušila, že existuje nějaký sv. Gorazd nebo Kosma. Přiznám se, že

Schody byly stejně studené jako pot, který mi tekł po zádech, nevěděl jsem, co bude dál. Věděl jsem pouze, že dnes to bude drsné. Netrvalo to dlouho a už jsem se na schodiště nedaleko bodu setkání. Schody byly stejně studené jako pot, který mi tekł po zádech, nevěděl jsem, co bude dál. Věděl jsem pouze, že dnes to bude drsné. Netrvalo to dlouho a už jsem se na schodiště nedaleko bodu setkání.

Asistensi na výlešě

2. díl

Po dvou hodinách přerušované dálniční jízdy jsme si uvědomili, že pořád nevíme, kam večer složíme hlavy. Rozhodli jsme se tedy spojit zábavné s užitečným a obvoláním šumavských kempů a tramských osad jsme pověřili dědu Vlastu. Užitečné to bylo zejména proto, že jsme měli alespoň na chvíli pokoj od výkladu Schimmelpfennigových filozoficko-literárních statí, a každý, kdo někdy slyšel zmateného důchodce telefonovat, jistě chápe, proč byla celá záležitost také zábavná. „Zdravím vás teda böhmenwaldský jakoby jakoby jakoby jakoby domorodý vlastně podnikateli. Neměli byste v podstatě... eeeee... na své zelené louce defacto dvě místa jakoby pro naše tedy stany? Rádi bychom se vlastně v podstatě jakoby uvidíme no hezky ubytovali,“ vypadlo zhruba po pěti minutách ze stařešiny žvýkajícího sojový suk. Identický telefonát se opakoval několikrát. Po pár neúspěšných pokusech se naštěstí projevila ona pověstná pohostinnost východoslovanských národů a kemp v Železně Rudě nám poskytl dvě místa vedle půvabného potoka. Bezprostředně po našem příjezdu toho ale provozovatelky areálu začaly šeredně litovat.

Jiří, který se s vůdcovskou vervou Tomáše Řepky vydal zaplatit hostitelům za náš nocleh, se po deseti minutách vrátil z recepce bez ubytovacích potvrzení, ale zato se zmrzlinou a hamburgerem, protože bílkoviny a cukry se musí doplňovat společně. Během jeho vyjednávání se jako motýli rozletěly po Národním parku obaly od polomáčenek, které z otevřených dveří auta odnesl svěží šumavský vánek. Pozornost jim Matěj začal věnovat až po chvíli, jelikož v době odletu lovil v botách fotbalový balon

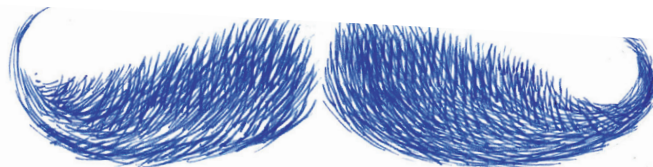
ze zmíněného potoka. Korunu všemu nasadilo otevření Josefova spacáku, který zaneprázdněný a životem znavený otec zapomněl před odjezdem vyprat. Puch, který se vyvalil z polárnického pytle, definitivně zbavil Šumavu kůrovce a pardubickou rodinu ve vedlejšíh karavanu vůle žít.

pro DRDS **Josef Kaňka**, Radiožurnál

Rozhovor o rozhovoru

Na webu Dismanova souboru se postupně objevují práce dětí z různých ateliérů. Můžete si poslechnout i rozhovor Lukáše Vejšického s Josefem Kaňkou. Tady krátká ukázka.

Před měsícem jsi natáčel rozhovor s Davidem Suchetem – tedy nejslavnějším představitelem svérázného detektiva Hercula Poirota. Jak jsi k možnosti rozhovoru s ním vůbec přišel a s jakým předstihem ses dozvěděl, že s ním budeš interview vést?

Dozvěděl jsem se to od Johany Turner, která dlouhodobě nabízí zahraniční respondenty českým médiím – ta se ozvala mé šéfredaktořce Michaele Veteškové, která věděla, že jsem už pár rozhovorů se zahraničními respondenty dělal, a zeptala se mě, jestli o tohle nemám zájem. Jako velký fanda Poirota jsem to samozřejmě rád přijal. Naštěstí jsem se to dozvěděl dva nebo tři týdny dopředu, což byla záchrana, protože jsem hodně času na přípravu využil. Přečetl jsem celou novou autobiografii Davida Sucheta, o které jsme se i z velké části bavili.

V pořadu Kulturní vývar, který vy(t)váříš společně s kolegy z redakce jsi prozradil, že těsně před natáčením online rozhovoru se ti zasekl rekordér a ty jsi propadl naprostému zoufalství. Co člověku v tu chvíli jako první proletí hlavou?

Za normálních okolností – kdyby nebyl Covid bych natáčel ve studiu v rozhlase. Pan Suchet by normálně telefonoval v Anglii, ale já bych seděl ve studiu za mikrofonom a tohle všechno by řešili technici. Bohužel, dlouhodobě dělám z domova, takže jsem si tu udělal takové improvizované callcentrum. A tím, že je improvizované, tak se dost často stane, že to i vypadne. První, co mi v tu chvíli proběhlo hlavou, byla myšlenka, že tam David Suchet bude muset čekat. I kdyby to bylo 5 minut, je to pro mě naprosto nepřijatelné, že bude čekat, až se tady začínající redaktor a milenál z Česka rozhodne, že mu zavolá – byl to fakt strašný pocit. Naštěstí novinářský bůh stál při mně a přesně na minutu, kdy jsem mu měl volat, se to rozběhlo a začalo to úplně perfektně fungovat.

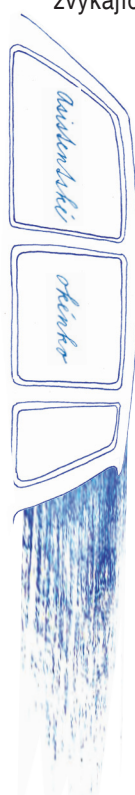
Nebyl to žádný technický majstrštyk, jako že bych rychle udělal nějaký nový systém nahrávání, prostě jsem měl jenom štěstí.

LuVeJ

První hádanka nebyla složitá,

vlastně žádná hádanka není

dlouho a dorazili moji přátelé a ostatní členové týmu. Rozdal jsem dary a slibovaný hon započal. Místo pušek jsme však dostali hádanku. Ach jo. Doufal jsem, že si konečně zalovím, když mě v tomto ohledu zklamal myslivecký ateliér.

Rozhovor s Meiky Žbirkou

Jak se máte v této „covidové“ době?

Podařilo se v létě uvést do života film Meky režiséra Šimona Šafránka, natočit všechny díly hudební talk show Doupě Mekyho Žbirky pro ČT Art, natočit skladbu Slovenská pro film Juraje Jakubiska Perinbaba a dva svety, a dokončit naše Cinema Acoustic Tour po kinech, těsně před různými omezeními. Takže teď vlastně odpočívám. Ale i když se nemůžu setkávat s fanoušky naživo, stále něco vymýšlíme na sociálních sítích. Na jaře, v období první karantény jsme odehráli livestream koncert z mojí zkušebny doma, který nasbíral půl milionu zhlédnutí. Tentokrát budeme na moje narozeniny 21. 10. dělat virtuální autogramiádu na facebooku. Tak vidíš, že nezhálíme ani v této době, a samozřejmě, že si najdu čas i na moji nejoblíbenější činnost, což je skládání nových písniček.

Hodně času trávíte v Anglii. Jaké je vaše nejoblíbenější místo v Londýně?

Je to čtvrt' Muswell Hill kde se narodila moje i můj syn David. Je tam se chodíme procházet Palace.

v severním Londýně, maminka a teď tam žije velký Alexandra Park, kam a také na pivo do Alexandra Palace.

Pamatujete si na první píseň, kterou jste uměl na kytaru?

Myslím, že od starších bratrů jsem se naučil skladbu Rickyho Nelsona „Hello Mary Lou“.

Jak jste se dostal k hudbě The Beatles?

Asi to byl můj nejstarší bratr Jason, který mi pouštěl nahrávky nejdřív Elvise Presleyho, ale pak The Beatles, a to už bylo pro moji generaci, takže mě to úplně zasáhlo. Nebýt Beatles, nebyl bych dnes muzikant. Není to jen o fanouškovství, což byl prvotní přístup k této

kapele, ale čím víc jsem toho o hudbě věděl, tím víc jsem poznával genialitu jejich skládání a hudební i textovou invenci.

Často zpíváte duety se zpěvačkami. Vznikne nejdřív písnička, nebo píšete duet pro konkrétní zpěvačku?

Většinou už když skládám, jeví se mi nějaká skladba jako duet. Teprve když je hotová, snažím se najít vhodnou zpěvačku. Vždy myslím na Mariku Gombitovou, ale někdy se mi zase líbí, když je zpěvačka úplně neznámá, jako třeba byla Martha, když se mnou nazpívala Co bolí to přebolí. Někdy má duet i verzi, kde zpívám jenom sám. Třeba song Skúška snov je duet s Katkou Knechtovou, ale v anglické verzi Girl You Know ji zpívám jen já a ten ženský hlas si nazpívám jen o oktávu výš sám.

Vaše nejoblíbenější píseň od vás?

To je těžké říct jednu, ale třeba Balada o poľných vtáčkoch, která je ve filmu Pupendo, nebo z mého elektronického období Do člna, která v době svého vzniku nebyla vůbec žádným hitem, ale podle reakcí dnešních mladých přežila.

Jak dlouho vám trvá vytvořit píseň (text i hudbu)?

To je různé... někdy ze mě píseň doslova vypadne - hudba i text, například 22 dní, a někdy se vracím víckrát k nedodělané skladbě a změním třeba někde refrén nebo dodělám text. Někdy oslovím textaře Kamila Peteraje, aby mi napsal text on, protože je básník a některé melodie mu vyloženě sedí.

Které vaše album pro vás znamenalo zlom ve vaší kariéře?

Asi to bylo album Sezónne lásky, kde najdeš Biely kvet i Atlantídu, a prodalo se ho asi 400 tisíc kusů, vyhrál jsem pak československého Zlatého slavíka, a tím se moje sólová dráha rozběhla v celém Československu.

Co musí zpěvák udělat, aby byl stejně úspěšný jako vy?

To si mě potěšilo, že se ti jeví úspěšný. Myslím, že obecně tajemství toho, jak být úspěšný, tkví v tom, že děláš něco, co ti sedí a jde a k tomu jsi ještě i pracovitý. Já bych třeba nemohl být dobrý architekt, protože mi nešla deskriptivní geometrie. A tak jsem dělal a dělám to, v čem si myslím rezonuju, nebo mám určitý druh talentu.

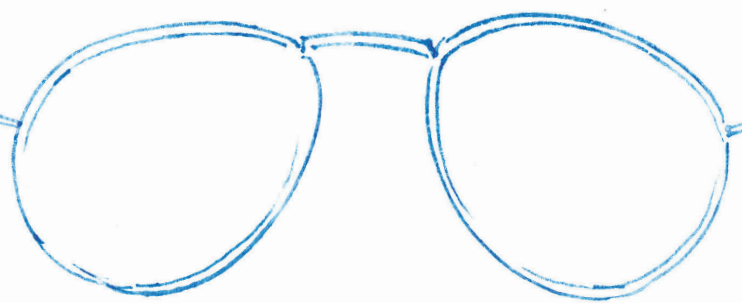
Nedávno byl o vás natočený film. Proč jste se rozhodl do natáčení jít?

Film byl projektem režiséra Šimona Šafránka, který mě před třemi lety oslovil, jestli bych mu do filmu KING SKATE o skejťácích v Československu půjčil skladbu Pekný chlapec z alba Nemoderný chalan. Souhlasil jsem a pak tento film dostal i Českého lva. S Šimonem jsme se při tom sblížili, a když přišel s ideou filmu MEKY o mé muzikantské dráze, souhlasil jsem, i když natáčení nebylo úplně jednoduché. Výsledek mě moc potěšil, v kině jsem se nenudil a měli jsme i hodně diváků. Už brzo si ho budete moct pustit online a také bude v televizi, protože koproducentem byla i Česká a Slovenská televize.

Děkuji vám moc za rozhovor

VrMich

složitá, když máte ve skupince Mikuláše. Umělecky mě nasytil, polichotil a teplo zahřál bonusový úkol, který mi dal možnost plně se kreativně vyjádřit; hrál jsem totiž strom.

Recenze na film

Forrest Gump

Film Forrest Gump je jeden z nejlepších snímků, jaké kdy svět spatřil, a naprosto zaslouženě dostal šest Oscarů.

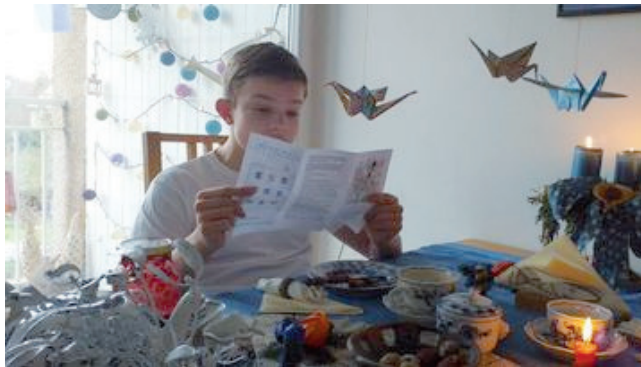
Forrest Gump je jméno muže, který měl i přes své velmi nízké IQ úžasný a zajímavý život. Už v dětství potkal krásnou a sebevědomou Jenny, která ho pak provázela celým životem, ať už fyzicky, či v myšlenkách. Forrestův život byl tak zajímavý možná i díky prostředí a době, ve které žil. Bojoval ve Vietnamu, hrál ve slavných fotbalových klubech, stal se mistrem ping pongu v Americe a setkal se se třemi americkými prezidenty. S Jenny měli naprosto odlišné životy. Jenny byla chytrá a sebevědomá, ale kvůli problémům s pornografií ji vyhodili z univerzity, a tak začala s partou kamarádů cestovat po Americe a objížděla demonstrace květinových dětí proti válce ve Vietnamu.

Vypravěčem je sám Forrest, který celý svůj příběh vypráví náhodným lidem na autobusové zastávce cestou k Jenny.

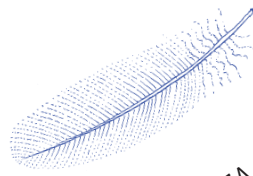
Film byl natočen na motivy stejnojmenné knihy Winstona Grooma.

Můj celkový dojem z filmu je velice příjemný, hodně jsem se toho dozvěděla o historii, ale i o životě díky moudrům Forrestovy matky. Jediné, co mi zážitek kazilo, byl nepřiliš dobře obsazený český dabing. Film bych doporučila všem od deseti let.

FoIMed

... Čtěte Dispress!

Potom si nevzpomínám na nic, až na úlohu s převozníkem. Vzpomínám si na ni, jelikož bylo Mikulášovi zakázáno hrát a my se ocitli v patové situaci. Nabídl jsem se, že budu převozníkem, jelikož před zahájením hry mi Mikuláš stihl říci první krok. Popadl jsem kozu

Neobyčejně obyčejné dospívání ve filmu Chlapečtví

Film Chlapečtví z roku 2014 vznikl dvanáct let a režisér Richard Linklater se v něm snažil zachytit dospívání úplně obyčejného kluka. Maminka se rozvedla a se sestrou žijí sami, se svým otcem se vídají pravidelně a mají s ním kamarádský vztah.

Ve filmu se objevují napínavé momenty, například když si maminka najde nového partnera alkoholika.

Děti i maminka začnou mít z otce strach, našťastí se jim podaří utéct. Rodina několikrát změní domov a děti si musí najít nové kamarády, vždy se však začlení.

V době dospívání jakoby maminka, ale i táta s dětmi komunikovali jen tím, že jim radí nebo vytýkají, co a jak udělali špatně. Ale děti na to mají své názory. Přesto je jasné, že se mají rádi a navzájem se moc potřebují. Hlavní hrdina ve filmu říká: „Mám mámu rád, ale myslím, že je stejně zmatená jako já.“ Všichni žijí, jak nejlépe umí, dělají chyby a zase je napravují a nepřestávají mít svá přání. Jako kdyby chtěl režisér ukázat příštím generacím, jak vypadal život mladých lidí na začátku 21. století.

SáFal

Rozhovor

Ve čtvrtek 17. prosince 2020 jsem se procházel na náměstí Míru a všiml jsem si malé skupinky skautů. Měli s sebou pokladničku se skautským znakem a s logem Pražská dvojka. Zaujalo mě to, protože s DRDS právě připravujeme představení s obrazy z dětství a mládí Jaroslava Foglara. Oslovil jsem jejich vedoucího Jindru Duška.

Asi víte, kdo to byl Jestřáb, řekl byste to i našim čtenářům?

Jasně, že vím, kdo to byl Jestřáb. To byl dlouholetý vedoucí našeho skautského oddílu Pražská dvojka a významný autor, který přispěl české literární scéně a nadchl mnoho lidí pro to, aby se v životě snažili konat dobro. Takže hodně dobře vím, kdo to je.

Dnešek je spojený s dílem Jaroslava Foglara, věděli byste, se kterým?

Tuším, že se jedná o nějaké výročí vzhledem k Rychlým šípům, ale nejsem si úplně přesně jistý.

Skoro jste se trefil, dnes je to právě to 82 let, co bylo vydáno první číslo Rychlých šípů. Určitě jste četl knížky Jaroslava Foglara, doporučil byste mi nějakou?

Četl jsem jich hodně, ale to bylo, když jsem byl mladý, už si moc nepamatuji, které přesně. Víím, že jsem četl knihu o Rikitanovi nebo třeba knihu Devadesátka pokračuje.

Proč jste se dnes sešli na náměstí Míru?

Máme takovou oddílovou tradici, že se každé Vánoce scházíme, protože přece jenom Vánoce jsou taky od toho, aby se viděli blízcí lidé. Minulé roky jsme vždycky zpívali koledy a vybrané peníze jsme pak darovali charitativním organizacím.

Děkuji Vám za rozhovor a přeji hezké svátky.

Kuši

Kytice

Ve škole jsme letos probírali Erbenovu Kytici. Hrozně moc se mi jednotlivé balady líbí, hlavně Svatební košile, tak jsem se na Kytici zašla podívat i do divadla. Vybrala jsem si Klubové divadlo v Jindřišské, protože jsem tam ještě nikdy nebyla.

V programu jsem si přečetla bližší info o představení Kytice, ve kterém stálo: *S láskou, nadšením a pokorou jsme se pustili do Erbeny. Balady skvostného českého klasika s originálními prvky loutkového bytového divadla (aneb) my dva a home made pupits.*

Hráli: Jan Potměšil a Jakub Špalek. Režie: Kašpar

Těšila jsem se na poetické vystoupení a profesionální přednes, abych se mohla inspirovat pro PPS, ale byla jsem velmi zklamaná. Co se týče poetického zpracování balad a jednotlivých obrazů k nim, zprostředkovaných herci a jejich loutkami, nebylo podle mě vůbec s pokorou a v souladu s tím, co nám chtěl K. J. Erben sdělit. Přišlo mi divné hrát Kytici s postavičkami od play mobilu, nebo aby jel král v baladě Zlatý kolovrat namísto na koni, ve formuli. Nepřišlo mi to vtipné, ale nevkusné. Modernizovat něco tak půvabného samo o sobě mi nepřišlo moc šťastné. Hlavně jsem nepochopila, proč vůbec? Bylo to proto, aby přišli i diváci, kteří by o klasické dílo neměli normálně zájem? Nebo aby se to líbilo i malým dětem? Malé děti, podle mě, nemají na Kytici co dělat. Těšila jsem se, ale byla jsem zklamaná.

Obdivovala jsem však Jana Potměšila, který hraje na vozíku, aniž by to narušovalo jeho výkon. Nicméně, co se týká přednesu, zarazilo mne, že herci mluvili tak, jak je nám v DRDS vytýkáno. Většinou konec veršů nebo věty nebyl vůbec slyšet, protože ho řekli hrozně rychle a uškrtli ho na cestě, takže k divákům a posluchačům nedošel... Ale prosory divadla jsou moc hezké a přátelské a také zde prodávají výbornou, domácí, rebarborovou limonádu.

Anšů

O jednom z nás

Vali (celým jménem Valentina Bonnet) chodí do souboru už šestým rokem, takže ji určitě znáte. Je jí jedenáct let, má skvělý smysl pro módu a její táta pochází z Francie. Na táboře je její oblíbená aktivita taneční, protože tančí balet. Má ráda deskové hry, a když jsme byly na táboře, hrály jsme s holkama na chatce Dobble a Černého Petra. „A když se hrál Dobble, tak jsem se vždy někam uklidila, protože mi připadal stresující.“ říká Vali. Kdyby chtěla být nějaké zvíře, tak by byla kočka, protože je tichá, ladvná a lhostejná. Vali taky moc baví herecký a moderátorský ateliér. Kdyby mohla a pokračovala by v moderátorském ateliéru, moc by chtěla moderovat kulturní olympiádu na táboře.

Kdyby měla Vali něco doporučit novým členům DRDS, bylo by to, ať si užijí DRDS stejně jako ona a ať se snaží být komunikativní, protože jim to pomůže nejen v DRDS, ale i v životě jako takovém.

Au revoir!

MaMI

DRDS

Dísmánův rozhlasový
dětský soubor

Michal Vrubel, Julie Pösslová, Šimon Kučera, Viktor Čičvák, Josef Kaňka, Magdalena Martinovská, Viktorie Čermáková, Jana Franková. Foto: Petra Součková, archiv rodiny Bonnet, Anna Doležalová, Miloš Doležal

Dispress číslo 295 připravili:
Anežka Šubrtová, Meda
Folprechtová, Lukáš Vejšický,
Marika Mičková, Sára Faltová,

„Uháněl přes ten úzký, vachratý a ne příjemně vyhlížející most, který znázorňoval řeku. Dostal Hubku přes most, bylo těžší, než vyřešit hádanku. Když jsme našli náš cíl, sedli jsme si ke stolu, pod který se mi nevešly nohy, a povídali jsme si, dokud jsme nebyli vyhubtí. Člověk by čekal víc, když musí nosit kolegy přes řeku sem a tam. Vrátil jsem se do šera svého pokoje a bylo mi smutno z toho, že další setkání naživo je v úhazích v nedohlednu.“